

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/101/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616204737
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1616204737.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richtrovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47967692, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, v zast.: JUDr. Veronika Kubriková, PhD., advokátka so sídlom: Martinčekova 13, Bratislava, proti žalovanému: B. K., G.. XX.XX.XXXX, E. K.: Z. L. XXX, Z. L., o zaplatenie 64,68 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č.k. 5C/108/2016-93 zo dňa 07.11.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 708 ods. 1, 2, § 710, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch, § 23a ods.1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 101, § 103, § 579, § 470 ods. 1, Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a vecne tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 02.06.2016 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 64,68 Eur, sumy 16,30 Eur ako vyčíslených úrok, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 64,68 Eur od 18.12.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Súd prvej inštancie má v danej veci za to, že záväzok žalovaného vznikol zo zmluvy, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Právny predchodca žalovaného ako jedna zo strán tejto zmluvy nebola podnikateľom. Taktiež vzhľadom na skutočnosť, že zmluva bola právnym predchodcom žalobcu vopred pripravená, je táto zmluva zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a preto je potrebné aplikovať spotrebiteľské právo a v rámci neho ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákon na ochranu spotrebiteľa.

4. Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.06.2007. Jeho ust. § 23a účinné v období od 01.1.2000 do 24.11.2004 zakotvilo tzv. typovú zmluvu, ktorou sa podľa citovaného zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. S účinnosťou od 25.11.2004 (do 30.06.2007) citovaný zákon v § 23a definoval už spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že

sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nadväzne dňa 01.07.2007 nadobudol účinnosť nový Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z., ktorý v pôvodnom znení v § 3 ods. 3 zakotvil, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka alebo aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Toto znenie bolo účinné až do novelizácie zák. č. 397/2008 s účinnosťou od 01.11.2008.

5. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 01.01.2008. § 52 Občianskeho zákonníka v znení v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 zakotvoval, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. S účinnosťou od 01.01.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

6. Podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 01.04.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy účastníkmi, zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespadá. Je ale nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle cit. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. v znení od 25.11.2004, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v cit. ust. § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb. Spotrebiteľské zmluvy predstavujú rovnorodý druh občianskoprávných zmlúv (príp. aj obchodných zmlúv, ktoré majú charakter absolútneho obchodu), v ktorých druhým účastníkom zmluvy je spotrebiteľ; osobitosť spotrebiteľských zmlúv vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu - spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s poskytovateľmi rôznych plnení a služieb. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy je zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri poskytovaní služieb. Na to aby zmluva bola označená za „spotrebiteľskú“ musí byť splnená podmienka, že ide o zmluvu ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah; k zmluvným podmienkam dodávateľa môže spotrebiteľ pristúpiť alebo nie - spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom.

7. Súd prvej inštancie vychádzal aj z povinnosti interpretovať a aplikovať objektívne právo v súlade s príslušnými smernicami ES, ktoré sa na daný skutkový stav vzťahujú. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora pri aplikácii vnútroštátneho práva, bez ohľadu na to, či bolo prijaté pred alebo po smernici, vnútroštátny súd má povinnosť, nakoľko je to možné, interpretovať zákon vo svetle znenia a účelu smernice tak, aby sa dosiahol účel smernice v súlade s čl. 189 Zmluvy o EHS, v súčasnosti čl. 249 EHS (rozsudok ESD zo dňa 27.6.2000 vo veci U. W. N. A. Z.. P. M. D., R. - XXX/XX Q. A. N. A. Z.. B. M.. A. Q. O., R. - XXX/XX, B. L. R. K., R. - XXX/XX, M. K., R. - XXX/XX Q. N. Z. Y., R. - XXX/XX).

8. Rada ES prijala viaceré smernice týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, konkrétne smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Do Občianskeho zákonníka bola smernica Rady 93/13/EHS (ďalej len „smernica“) prebratá zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným odo dňa 01.04.2004, ktorým sa zaviedli ustanovenia upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Ustanovenie § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka definovalo spotrebiteľské zmluvy ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvy podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Takéto vymedzenie spotrebiteľských zmlúv bolo nahradené novelou účinnou od 01.01.2008, podľa ktorej spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Zo znenia a účelu smernice vyplýva, že pod pojmom spotrebiteľské zmluvy je potrebné rozumieť všetky zmluvy, ktoré uzatvára na jednej strane spotrebiteľ, ktorým je fyzická osoba, ktorá koná s cieľom nevzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu a na druhej strane dodávateľ, teda akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Z rozsahu platnosti smernice sú vylúčené zmluvy týkajúce sa zamestnania, zmluvy týkajúce sa nástupníckych práv, zmluvy týkajúce sa rodinného práva a zmluvy týkajúce sa dohôd o včlenení a organizácii spoločností alebo partnerstve.

9. Pri interpretácii zákona vo svetle znenia a účelu smernice súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj zmluvy, ktoré nie sú uvedené v ust. § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 01.01.2008, ale sú uzatvorené medzi spotrebiteľom a dodávateľom je potrebné vyhodnotiť ako spotrebiteľské zmluvy, nakoľko sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle smernice. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má súd za to, že zmluva, ktorá je predmetom sporu, je zmluvou spotrebiteľskou.

10. Keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. (ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, a teda prihliadnuť na premlčanie ex off, t.j. zo zákona (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci sp. zn. 9Co/295/2013 zo dňa 19.08.2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7Co/704/2015 zo dňa 30.06.2016), teda aj bez toho, aby sa žalovaný premlčania sám dovoľával. Právna úprava v ustanovení § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bola zavedená zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014, pričom je potrebné zdôrazniť, že vo vzťahu k tejto právnej úprave neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Keďže toto ustanovenie je procesného charakteru, platí táto povinnosť odo dňa účinnosti citovaného zákonného ustanovenia, teda aj na právne vzťahy, ktoré súd v predmetnej veci posudzoval. Citované zákonné ustanovenie upravuje postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľských zmlúv, a to vo všetkých veciach, v ktorých bolo začaté súdne konanie a v čase účinnosti tohto ustanovenia nebolo vo veci ešte rozhodnuté (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/621/2014 zo dňa 24.9.2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/771/2014 zo dňa 17.12.2014 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/52/2015 zo dňa 18.05.2016). Ak by bolo úmyslom zákonodarcu odlišne upraviť posudzovanie právnych vzťahov, resp. nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane premlčania) vo veciach pred účinnosťou tohto ustanovenia, resp. zák. č. 102/2014 Z.z., toto by bolo obsahom prechodných ustanovení citovaného zákona, nakoľko problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia. Platí základné pravidlo, podľa ktorého ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Preto ak v čase rozhodovania súdu vo veci je účinné ustanovenie § 5b citovaného zákona, súd je povinný ho aplikovať, i keď sa súdne konanie začalo skôr, t. j. pred účinnosťou zákona.

11. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

12. Predmetné ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., prikazuje orgánu, ktorý rozhoduje o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku

predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania. Teda ja súd, ako orgán, ktorý rozhoduje o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy je povinný prihliadať na premlčanie aj bez vznesenia námietky premlčania zo strany spotrebiteľa. Preto sa súd najskôr zaoberal možným premlčaním uplatneného nároku.

13. Z vykonaného dokazovania pre súd prvej inštancie vyplynulo, že právna predchodkyňa žalovaného sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania v sume 64,68 Eur. Výzvou zo dňa 30.11.2009 bola vyzvaná, aby pohľadávku nepovoleného prečerpania uhradila v lehote 30 dní od doručenia výzvy, pričom bola poučená o tom, že ak dlh neuhradí považuje sa predmetná výzva za výpoveď zo zmluvy o všadeplatí karte č. XXXXXXXXXXXX. Vzhľadom na to, že Q.K. K. dlžnú sumu neuhradila nadobudla účinnosť výpoveď zo zmluvy o všadeplatí karte a osobný účet č. XXXXXXXXXXXX bol dňa 01.03.2010 zrušený. Právo na úhradu dlžnej sumy mohol žalobca uplatniť najneskôr už dňom zrušenia účtu, teda trojročná premlčacia lehota uplynula dňom 01.03.2013. Žaloba bola podaná až dňa 02.06.2016. s poukazom na vyššie uvedené, súd žalobu zamietol, z dôvodu, že uplatnený nárok považuje za premlčaný v celom rozsahu.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto mu patrí náhrada trov vo výške 100%. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v konaní nečinný a nevznikli mu žiadne trovy konania, súd rozhodol tak, že žalovanému sa náhrada trov voči žalobcovi nepriznáva.

15. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil, žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ C.s.p. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko žalobca mohol uplatniť svoje právo najskôr po právoplatnosti osvedčenia o dedičstve 06.06.2013, preto ak podal žalobu dňa 02.06.2016 podal ju v zákonom stanovenej 3 ročnej premlčacej lehote. Podľa právneho názoru žalobcu súd nerozhodol v súlade s ústavnou konformným výkladom, pretože svojím postupom/rozhodnutím zasiahol do práv dodávateľa (uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 142/2015 z 10. marca 2015). Žalobca nesúhlasí s konštatovaním súdu, že aj zmluvy, ktoré nie sú uvedené v ust. § 52 OZ v znení účinnom do 01.01.2008, ale sú uzatvorené medzi spotrebiteľom a dodávateľom je potrebné vyhodnotiť spotrebiteľské zmluvy. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na článok XIV. zákona č 102/2014 Z.z., pričom žalobca má za to, že na ust. § 52 ods. 2 O.s.p. sa vzťahuje zákaz retroaktivity a teda nie je možné toto ust. aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 01.04.2015. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pričom poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/25/2007, nález Ústavného súdu Sr, sp. zn. I. ÚS 114/08, II. ÚS 85/06, II. ÚS 380/2013.

16. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

17. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

18. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

19. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

20. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania priznáva v rozsahu 100%.. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).